

Ντόλι Άλντερτον

Ένα αριστούργημα με θέμα
τον σύγχρονο τρόπο ζωής...

Το τέλειο αντίδοτο στη
μελαγχολία των καιρών μας.

Spectator

Υπέροχο βιβλίο. Αστείο,
εύστοχο, διορατικό, γεμάτο
αλήθειες για τη ζωή,
την αγάπη και τη φιλία.

Ματ Χέιγκ, συγγραφέας

ΜΠΕΣΤ
ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ
SUNDAY
TIMES

Φαντάσματα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φαντάσματα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Ghosts

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dolly Alderton

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώω Αρβανίτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Dolly Alderton, 2020

© Εικόνας εξωφύλλου: Christopher DeLorenzo

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4414-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4415-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Ντόλι Άλντερτον Φαντάσματα

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Πρόλογος

Την ημέρα που γεννήθηκα, στις 3 Αυγούστου του 1986, το *The Edge of Heaven* των Wham! ήταν νούμερο ένα στα τσαρτ. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήταν οικογενειακή παράδοση, κάθε χρόνο εκείνη την ημέρα, αυτό το τραγούδι να παίζει στη διαπασών μόλις ξυπνούσα. Θυμάμαι όλα τα γενέθλια των παιδικών μου χρόνων με μουσική υπόκρουση τα προκλητικά “yeah, yeah, yeah” του Τζορτζ Μάικλ μαζί με τα πρώτα ακόρντα του τραγουδιού – να πηδάω στο κρεβάτι της μαμάς και του μπαμπά με τις πιτζάμες μου και να τρώω για πρωινό σπρινκλ σάντουιτς. Γι’ αυτό το μεσαίο όνομά μου είναι Τζορτζ. Με λένε Νίνα Τζορτζ Ντιν. Αυτό με ντρόπιαζε σε όλη την εφηβεία μου, όταν το επίπεδο στήθος μου και το σκληρό πιγούνι μου μου προσέδιδαν ήδη αρκετή αρρενωπότητα ώστε να μη χρειάζεται να έχω και το όνομα ενός ποπ σταρ που είχε αρχίσει να γερνάει. Παρ’ όλα αυτά, όπως συμβαίνει με όλες τις ντροπές και τις παραξενιές της παιδικής ηλικίας, η ενηλικίωση τις είχε αναδιαμορφώσει σε γοητευτικό προσωπικό βιογραφικό. Το παράξενο μεσαίο όνομα, το πρωινό γενέθλιών με σάντουιτς παστωμένο στη μαργαρίνη και φίσκα στα σπρινκλ όλων των χρωμάτων... όλα αυτά έδεναν μεταξύ τους και συνέθεταν τη δική μου μοναδική προσωπική μυθολογία, για την οποία μια μέρα θα μιλούσα ελαφρώς απορημένη, αλλά με υπερφάνεια σε ζωντανή μετάδοση και θα τραβούσα την προσοχή.

Ντροπιαστική παραξενιά + χρόνος = συναρπαστική εκκεντρικότητα/ιδιαιτερότητα.

Στα τριακοστά δεύτερα γενέθλιά μου, στις 3 Αυγούστου του 2018, βούρτσισα τα δόντια μου και έπλυνα το πρόσωπό μου, ενώ από τα ηχεία στο καθιστικό μου ακουγόταν το *The Edge of Heaven*. Πέρασα όλη την ημέρα μόνη μου, κάνοντας και τρώγοντας αυτά που μου άρεσαν περισσότερο. Για πρωινό έφαγα ένα αυγό ποσέ σε φρυγανισμένο ψωμί. Στα τριάντα δύο μου, μπορώ να δηλώσω μετά βεβαιότητας ότι υπάρχουν τρία πράγματα που μπορώ να κάνω στην εντέλεια: να φτάσω εγκαίρως οπουδήποτε πρέπει να φτάσω, με πέντε λεπτά περιθώριο· να κάνω συγκεκριμένες ερωτήσεις στους ανθρώπους σε κοινωνικές συναναστροφές, όταν δεν έχω διάθεση να κάνω διάλογο, ώστε να μιλάνε μόνο αυτοί (*Θα έλεγες ότι είσαι εσωστρεφής ή εξωστρεφής; Σε κατευθύνει το μυαλό σου ή καρδιά σου; Έχεις βάλει ποτέ φωτιά σε κάτι;*)· και να ποσάρω τέλεια ένα αυγό.

Έλεγα το κινητό μου και βρήκα μια χαμογελαστή σέλφι των γονιών μου που μου εύχονταν να τα εκατοστήσω. Η καλύτερή μου φίλη, η Κάθριν, μου είχε στείλει με WhatsApp ένα βίντεο της κορούλας της, Όλιβ, να μου λέει «Χόνια πολλά, θεία Νίνια» (ακόμη δεν μπορούσε να το πει σωστά, παρό την εκπαίδευση που της είχα κάνει). Η φίλη μου η Μίρα μού είχε στείλει ένα gif, μια παχιά μακρύτριχη γάτα που κρατούσε στην μπροστινή πατούσα της ένα Martini και το μήνυμα «ΔΕ ΒΛΕΠΩ ΤΗΝ ΩΡΑ ΓΓ ΑΠΟΨΕ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!!!» που σήμαινε σίγουρα πως, το αργότερο στις έντεκα, θα είχε πέσει για ύπνο. Αυτό συμβαίνει όταν φτιάχνονται τόσο πολύ για μια βραδινή έξοδο όσοι έχουν παιδιά. Εξουθενώνονται από την προσμονή, αυτοπαγιδεύονται στις ψευτοπαλικαριές τους, τους πιάνει το άγχος πριν από την παράσταση και τελικά γυρίζουν στο σπίτι πτώματα έπειτα από δύο μπίρες.

Πήγα με τα πόδια στο Χάμπστεντ Χιθ για κολύμπι στη Λέιντις Ποντ. Ενώ έκανα τον τρίτο γύρο μου στη λίμνη, έπιασε μια

αθώα καλοκαιρινή βροχούλα. Μ' αρέσει να κολυμπάω με βροχή και θα είχα μείνει κι άλλο, αν η κυρία που είχε τον ρόλο της ναυαγισσώστριας δε με διέταζε να βγω «για λόγους υγείας και ασφάλειας». Της είπα ότι είχα τα γενέθλιά μου, νομίζοντας πως αυτό ίσως να μου εξασφάλιζε ακόμα έναν γύρο, ανεπισημώς, αλλά αυτή με πληροφόρησε ότι, αν είχαμε αστραπές και βροντές, ο κεραυνός θα χτυπούσε κατευθείαν εμένα στα ανοιχτά και «θα με έψηνε σαν φέτα μπέικον» κι αυτή δεν είχε καμία όρεξη να με μαζεύει μετά – «έχεις δεν έχεις γενέθλια σήμερα».

Επέστρεψα νωρίς το απόγευμα στο καινούργιο μου σπίτι στο Άρτσγουεϊ, το οποίο είχα αγοράσει πρόσφατα, ένα μικρό διαμέρισμα του ενός υπνοδωματίου, στον πρώτο όροφο ενός βικτοριανού σπιτιού. Σύμφωνα με τη γενναιόδωρη περιγραφή του μεσίτη, ήταν «ζεστό, πολύ ιδιαίτερο και χρειαζόταν λίγη ανακαίνιση». Μοκέτα με την υφή και το χρώμα του στιγμιαίου καφέ, μπάνιο κατασκευής δεκαετίας του ογδόντα, με ροδακινί πλακάκια, συν τον τελείως άχρηστο μπιντέ, δύο ξεχαρβαλωμένα πορτάκια στα ντουλάπια από ξύλο πεύκου της κουζίνας. Όσα χρόνια θα έμενα εκεί θα χρειαζόταν να μαζεύω λεφτά για να το ανακαινίσω, αλλά και πάλι ένιωθα τυχερή κάθε πρωί που ξυπνούσα, αντικρίζοντας τις σγουρές φλοίδες μπογιάς που κρέμονταν από το ταβάνι. Ποτέ μου δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορούσα να έχω δική μου μια στέγη στο Λονδίνο· και μόνο η εκπλήρωση ενός τέτοιου απίστευτου ονείρου έκανε το διαμέρισμά μου το καλύτερο μέρος όπου είχα ζήσει ποτέ μου.

Είχα δύο γείτονες: την Άλμα, μια ηλικιωμένη χήρα που έμενε πάνω από μένα και που οι κουβεντούλες μας στον διάδρομο του δεύτερου ορόφου για το ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να καλλιεργήσεις ντομάτες σε ζαρντινιέρες στο παράθυρο ή τα γενναιόδωρα κεράσματα χθεσινής σπιτικής κιμαδόπιτας ήταν απόλαυση, και στο ισόγειο έναν άντρα, τον οποίο ακόμη δεν είχα γνωρίσει, παρόλο που είχα μετακομίσει εδώ και έναν μήνα και είχα κάνει αρκετές προσπάθειες να τον συναντήσω

για να του συστηθώ. Χτυπούσα την πόρτα του, αλλά δε μου άνοιγε. Η Άλμα μού είχε πει πως ούτε αυτή είχε μιλήσει ποτέ μαζί του, μόνο με τη συγγατοικό του, μία φορά, σχετικά με τον μετρητή του ηλεκτρικού. Εγώ μόνο τον άκουγα – γύριζε από τη δουλειά του κατά τις έξι και δεν έκανε τον παραμικρό θόρυβο μέχρι τα μεσάνυχτα, οπότε μαγείρευε κι έπειτα έτρωγε βλέποντας τηλεόραση.

Είχα μαζέψει τα λεφτά για το διαμέρισμα από τις οικονομίες μου, από τα συγγραφικά δικαιώματα της *Γεύσης*, που ήταν το πρώτο μου βιβλίο, και από την προκαταβολή για το δεύτερο βιβλίο μου, τη *Μικροσκοπική Κουζίνα*. Η *Γεύση* ήταν ένα βιβλίο με συνταγές μαγειρικής εμπνευσμένες από σπιτικά φαγητά των στενών συγγενών μου, από τις φίλιές μου, από τη μία και μοναδική μακρόχρονη σχέση μου, από τα ταξίδια μου και από τους αγαπημένους μου σεφ. Και με ένα αυτοβιογραφικό νήμα κλωσμένο ανάμεσα στις συνταγές. Κυρίαρχο θέμα ήταν το πώς ανακάλυπτα τις προτιμήσεις μου στη ζωή ενώ μάθαινα τα σχετικά με τις γαστρονομικές μου προτιμήσεις – τι μου άρεσε και τι με ικανοποιούσε. Και εξιστορούσε το πώς κρατούσα σε ισορροπία την απασχόλησή μου βράδια και Σαββατοκύριακα στο εστιατόριο/κλαμπ του οποίου ήμουν ιδιοκτήτρια και την πρωινή δουλειά μου ως καθηγήτρια φιλολογίας σε γυμνάσιο και πώς τελικά έβγαλα αρκετά χρήματα ώστε να παραιτηθώ και να γίνω συγγραφέας βιβλίων γαστρονομίας πλήρους απασχόλησης. Αναφερόταν επίσης στη σχέση μου και στον φιλικό χωρισμό μου με τον Τζο, τον έναν και μοναδικό μακροχρόνιο δεσμό μου, που είχε υποστηρίξει την απόφασή μου να γράψω για εμάς τους δύο. Το βιβλίο γνώρισε απρόσμενη επιτυχία και χάρη σ' αυτήν εξασφάλισα μια τακτική στήλη στο ένθετο κυριακάτικο περιοδικό μιας γνωστής εφημερίδας, κάμποσες ψυχοφθόρες αλλά εξαιρετικά συμφέρουσες οικονομικά συνεργασίες με γνωστές μάγκες τροφίμων καθώς και μια συμφωνία με τον εκδότη για άλλα δύο βιβλία μαγειρικής.

Η Μικροσκοπική Κουζίνα, το βιβλίο που μόλις πρόσφατα είχα ολοκληρώσει, είχε θέμα όλα όσα έμαθα μαγειρεύοντας και τραπεζώνοντας φίλους σε ένα νοικιασμένο διαμέρισμα-στούντιο, χωρίς ντουλάπια κουζίνας, με ένα φουρνάκι σε μέγεθος ηλεκτρικής κουζίνας Fisher-Price και μόνο ένα φορητό ηλεκτρικό μάτι για εστία μαγειρέματος. Ήταν το πρώτο δικό μου σπίτι μετά τον χωρισμό με τον Τζο. Προτιμούσα να μιλάω για το τρίτο βιβλίο μου, που προς το παρόν δεν είχε τίτλο, θα είχε ως θέμα το εποχικό φαγητό και βρισκόταν ακόμη στο στάδιο της πρότασης. Έπειτα από τόσα χρόνια στη συγγραφή, είχα μάθει πια πως η καλύτερη εκδοχή ενός έργου είναι όταν παρουσιάζεται ως ιδέα και, επομένως, φαίνεται τέλειο.

Έκανα ένα μπάνιο και έβαλα να ακούω στο iTunes μια λίστα, χρόνια αγαπημένη, που την είχα ονομάσει «Πριν-Το-Ξεσάλωμα» στα είκοσί μου και μετονομάσει σε «Ωραίες Εποχές» τα τελευταία χρόνια, για να σηματοδοτήσω την απομάκρυνσή μου από τη ριψοκίνδυνη ασύδοτη σωματική απόλαυση προς την επιλεγμένη συνειδητή ευχαρίστηση. Έβαλα να παίζουν τα τραγούδια που άκουγα πάντα πριν από μια βραδινή έξοδο όταν ήμουν πρωτοετής στο πανεπιστήμιο και των οποίων η σειρά, από την αρχή μέχρι το τέλος, συμβάδιζε με τις στάνταρ τελετουργίες που ακολουθούσα πιστά επί δεκαπέντε χρόνια για να γίνομαι θηλυκό: λούζω μαλλιά, στεγνώνω ανάποδα με το πιστολάκι, με στόχο να αυξηθεί ο όγκος δέκα τοις εκατό, βγάζω τις τρίχες από το επάνω χείλος, περνάω δύο στρώσεις μάσκαρα, πίνω ποτό, ψεκάζω δύο φορές τον αέρα με το άρωμά μου και περνάω από το αρωματικό συννεφάκι – στο προτελευταίο τραγούδι (*Nuthin' but a "G" Thang*) συνήθως περίμενε έξω ένα ταξί, ενώ εγώ ξύριζα του σκοτωμού τα πόδια μου με ξυραφάκι μιας χρήσης στον νιπτήρα, γιατί είχα ξεχάσει να τα ξυρίσω στο ντους.

Τα μαλλιά μου είχαν ξανά το φυσικό τους σκούρο καστανό χρώμα και ήταν κομμένα στο ύψος των ώμων. Πρόσφατα είχα προσθέσει μια φράντζα για να κρύβει τις καινούργιες ρυτίδες

στο μέτωπό μου, που ήταν σχεδόν αδιόρατες σαν ξάρες σε τσιγαρόχαρτο, αλλά αρκετά ορατές για εμένα ώστε να μη θέλω να τις σκέφτομαι. Ευτυχώς γλίτωνα χρόνο από το μακιγιάζ. Ποτέ δε μου πήγαινε το βάψιμο. Και πολύ το χαιρόμουν, γιατί ήδη ένιωθα ότι ο καλλωπισμός μου έτρωγε πάρα πολύ χρόνο και ήταν μια μόνιμη πηγή φεμινιστικών ενοχών, μαζί με την απόλυτη αδιαφορία μου για κάθε είδους DIY και για όλα τα σπορ. Καμιά φορά, όταν ένιωθα αποκαρδιωμένη, καθόμουν και υπολόγιζα πόσα λεπτά από την υπόλοιπη ζωή μου θα ξόδευα βγάζοντας τρίχες από το επάνω χείλος μου αν ζούσα μέχρι τα ογδόντα πέντε και ποιες ξένες γλώσσες θα μπορούσα να μάθω σ' αυτό το διάστημα.

Διάλεξα ένα μαύρο φόρεμα με στρογγυλή λαιμόκοψη και ανοιχτή πλάτη για το πάρτι των γενεθλίων μου σε ένα μπαρ. Δε φόρεσα σουτιέν, για να δείξω ότι δε χρειάζονται σουτιέν, που είναι πολύ μικρή παρηγοριά όταν έχεις τόσο μικρό στήθος. Αλλά είχε πάψει πια να με νοιάζει· βασικά, το σώμα μου τις περισσότερες φορές με άφηνε αδιάφορη. Φορούσα το σπαστικό νούμερο 38 στα ρούχα, είχα εντελώς μέτριο ύψος, 1,60 μ., και χαιρόμουν που ο μεγάλος πισινός είχε ξαναγίνει της μόδας, σε βαθμό που, όπως είχα παρατηρήσει με υπερηφάνεια, καταλαμβάναμε τουλάχιστον δύο κατηγορίες σε κάθε πλατφόρμα ταινιών πορνό.

Δεν είχα καλέσει κάποια άτομα στα γενέθλιά μου αυτή τη χρονιά. Συγκεκριμένα, τον πρώην μου. Ήθελα να έρθει ο Τζο, αλλά αν καλούσα τον Τζο, θα έπρεπε να καλέσω και τη Λούσι, τη φιλενάδα του. Η Λούσι ήταν ακίνδυνη γενικά, μολονότι είχε μια τσάντα σε σχήμα γόβας στιλέτο, αλλά αισθανόταν κάθε φορά ότι υπήρχαν ανάμεσά μας πράγματα που δε λέγονταν. Άπαξ και έπινε το τρίτο ποτήρι ροζέ, η Λούσι ήθελε να ειπωθούν τα πάντα. Θα με ρωτούσε αν είχα πρόβλημα μαζί της ή αν ένιωθα ότι υπήρχε αμηχανία μεταξύ μας. Θα μου έλεγε πόσο σημαντική ήμουν για τον Τζο και πόσο ιδιαίτερη με θεωρούσε. Θα με αγκάλιαζε κάμποσες φορές και θα μου τόνιζε συνεχώς ότι έλ-

πιζε να γίνουμε φίλες. Είχαμε συναντηθεί τουλάχιστον πέντε φορές, αυτή κι ο Τζο τα είχαν ήδη παραπάνω από έναν χρόνο, κι όμως η Λούσι, παρ' όλα αυτά, πίστευε ότι υπήρχαν δηλώσεις που θα έπρεπε να κάνουμε ιδιαιτέρως η μια στην άλλη σε μια γωνιά, κάθε φορά που θα συναντιόμασταν στο πλαίσιο των κοινωνικών συναναστροφών μας. Είχα σκεφτεί γιατί μπορεί να το έκανε αυτό και είχα καταλήξει, με αρκετή μεγαλοψυχία, στο συμπέρασμα ότι έβλεπε πολλά ριάλιτι. Προφανώς ένιωθε ότι ένα πάρτι δεν ήταν πάρτι μέχρι που δύο γυναίκες με αέρινα φορέματα να σφίξουν η μια τα χέρια της άλλης και η μία από τις δύο να πει: «Αφότου κοιμήθηκες με τον Ράιαν, έπαψα να σε αισθάνομαι φίλη μου, αλλά πάντα θα σ' αγαπώ σαν αδελφή μου».

Ήρθαν, συνολικά, είκοσι καλεσμένοι μου στην παμπ, φίλοι από το πανεπιστήμιο οι περισσότεροι, αλλά και μερικοί από το σχολείο, παλιοί συνάδελφοι και κάποιοι άλλοι με τους οποίους συνεργαζόμουν τώρα. Ήρθαν και κάνα δυο που τους έβλεπα πλέον μόνο δύο φορές τον χρόνο –στα γενέθλιά τους και στα γενέθλιά μου– και υπήρχε η αμοιβαία κατανόηση πως, μολονότι δε θέλαμε να αφήσουμε τη φιλία μας να χαθεί εντελώς, δεν είχαμε απολύτως καμία όρεξη να της διαθέσουμε κι άλλο χρόνο πέρα από αυτές τις συναντήσεις. Έβρισκα αυτή την ανομολόγητη συμφωνία θλιβερή και ενθαρρυντική εξίσου.

Η εθιμοτυπία απαιτούσε να καλέσω συντρόφους και συζύγους. Αυτοί ήταν κυρίως καλοπροαίρετοι άντρες, για των οποίων τη χαρισματική ικανότητα στη συζήτηση είχα εγκαταλείψει κάθε ελπίδα, καθώς ήξερα ότι θα περνούσαν τη βραδιά αργοπίνοντας μπίρα σε έναν πάγκο και λέγοντας «χρόνια πολλά» κάθε φορά που θα περνούσαν από δίπλα μου για να πάνε στην τουαλέτα, μέχρι να κουραστούν, ν' αρχίσουν τη μουρμούρα και να αναγκάσουν τη σύντροφό τους να τους πάρει να φύγουν. Με καταγοήτευαν και με έκαναν να απορώ οι άντρες που είχαν διαλέξει οι φίλες μου για να ζήσουν μαζί, ιδίως η αλληλεπίδραση μεταξύ τους. Όσο ήμουν με τον Τζο, τις φιλενάδες και τις συζύγους

όλων των φίλων του φαινόταν να τις ενώνει σε κάθε τέτοια συγγέντρωση κάτι αντίστοιχο με το πνεύμα των Βρετανών στο Blitz, τον βομβαρδισμό του Λονδίνου. Μιλούσαμε, ακούγαμε, μαθαίναμε η μια για την άλλη και σιγά σιγά ερχόμασταν όλο και πιο κοντά, κάθε φορά που διασταυρωνόμασταν μέσω των συντρόφων μας. Με τα χρόνια, είχα προσέξει πως τα αρσενικά έτερα ημίσεια έκαναν ακριβώς το αντίθετο όταν βρίσκονταν στριμωγμένοι κάπου. Ξανά και ξανά είχα παρατηρήσει πως οι περισσότεροι άντρες πίστευαν πως καλή συζήτηση ήταν μια συζήτηση όπου οι ίδιοι θα είχαν αποκαλύψει γεγονότα ή πληροφορίες που οι υπόλοιποι δε γνώριζαν, ή θα είχαν πει ένα έξυπνο ανέκδοτο, ή θα είχαν δώσει σε κάποιον μια συμβουλή ή ένα κόλπο για κάτι που σχεδίαζε να κάνει και γενικά θα είχαν αφήσει το σημάδι τους στη συνομιλία σαν γραμμή από κάτουρο σε κορμό δέντρου. Έτσι και μάθαιναν κατά τη διάρκεια μιας βραδιάς περισσότερα από όσα είχαν μεταλαμπαδεύσει, ήταν τελείως άκεφοι μετά. Σαν να μην ήταν καλό το πάρτι ή σαν να μην ήταν αυτοί σε φόρμα.

Εκείνο που τους ευχαριστούσε περισσότερο ήταν οι ασήμαντες κοινοτοπίες. Τους έβλεπα να το κάνουν σε όλες τις συγκεντρώσεις για ποτό σε γενέθλια φίλων – να αναζητούν μια κοινής αποδοχής σκέψη ή εμπειρία προκειμένου να αισθανθούν άμεση συνάφεια με κάποιον χωρίς να χρειαστεί να κάνουν την προσπάθεια να τον γνωρίσουν ή να τον καταλάβουν: *Α, κι ο αδελφός μου ήταν στο Πανεπιστήμιο του Λιντς. Πού έμενες; ΠΛΑΚΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ, δεν το πιστεύω, άρα ξέρεις τη Σίλβερντεϊλ Ρόουντ, δίπλα στο Co-op; Ναι, αριστερά όπως βλέπουμε το Co-op. Αυτή. Η γκόμενα του φίλου του αδελφού μου είχε δικό της σπίτι εκεί! Τι μικρός που είναι ο κόσμος. Έχεις πάει στο Κινγκς Αρμς; Στην παμπ που είναι ακριβώς στη γωνία; Όχι; Α, έχασες, φοβερή παμπ, γαμάτη παμπ.*

Το έτερον ήμισυ που λάτρευα ήταν ο Γκέθιν, ο μόνιμος σύντροφος του Νταν, συμφοιτητή μου στο πανεπιστήμιο. Κάναμε πολλή παρέα οι τρεις μας και είχαμε περάσει μερικές από τις

πιο άγριες νύχτες και τις πιο φοβερές διακοπές μαζί. Όμως, για να πω την αλήθεια, τώρα τελευταία με είχαν απογοητεύσει. Ενώ το είχα σίγουρο πως αυτοί οι δύο θα περιφρονούσαν την παράδοση, είχαν αρχίσει να κάνουν τις πιο συμβατικές επιλογές. Κατ' αρχάς είχαν «κλείσει» τη σχέση τους, πράγμα που ήταν μια μεγάλη απογοήτευση, αφενός γιατί οι σεξουαλικές τους περιπέτειες με τρίτα πρόσωπα έβγαζαν ιστορίες με τρελό γέλιο και αφετέρου γιατί τους είχα ως το μόνο επιτυχημένο παράδειγμα μη μονογαμικής σχέσης. Τώρα είχαν καταστρώσει ένα απίστευτα περιήλοιο πρόγραμμα αποχής από το αλκοόλ, που σήμαινε ότι ορισμένα Σαββατοκύριακα επιτρεπόταν να πίνουν, αλλά τα υπόλοιπα όχι και σαφώς ούτε σταγόνα κατά τη διάρκεια της εβδομάδας. Επίσης είχαν σταματήσει να βγαίνουν τα βράδια γιατί μάζευαν διαρκώς λεφτά για κάτι. Είχαν ξεκινήσει διαδικασίες για να υιοθετήσουν. Είχαν αγοράσει ένα τριάρι στο Μπρόμλι.

Ο Νταν και ο Γκέθιν έμειναν για δύο λεμονάδες, μου είπαν για τον εφιάλη που ζούσαν με ένα πελώριο δέντρο στον κήπο του γείτονά τους που απλωνόταν και στον δικό τους κήπο και έφυγαν πριν από τις οκτώ «για να φτάσουν στο Μπρόμλι», λες και έφευγαν προς αναζήτηση της Μόρντον*.

Έλαβα αρκετά προσεγμένα δώρα από φίλους, δώρα που υποδείκνυαν πως το μήνυμα είχε ληφθεί ξεκάθαρα σχετικά με το ποια ήμουν και πώς αυτό αποτυπωνόταν στα γούστα μου και στις επιλογές στον τρόπο ζωής μου. Πήρα μια παλιά έκδοση της ποιητικής συλλογής *Οι Γάμοι της Πεντηκοστής* του Φίλιπ Λάρκιν, μια καπνιστή καυτερή σάλτσα που λατρεύω, μιας μάρκας που μπορεί κανείς να την αγοράσει μόνο από την Αμερική, ένα κινέζικο φυτό εσωτερικού χώρου που φέρνει τύχη και ήταν και δώρο για το καινούργιο μου σπίτι συγχρόνως, μια τυχερή μα-

* Πρόκειται για τον τόπο του υπέρτατου κακού στα βιβλία *Ο Αρχοντας των Δαχτυλιδιών* του Τόλκιν.

σκότ για το νέο μου βιβλίο. Η μόνη παραφωνία ήταν από την πρώτην προϊσταμένη μου στο σχολείο όπου δίδασκα, η οποία μου έφερε ένα καδράκι, αναπαραγωγή φωτογραφίας από διαφήμιση δεκαετίας του πενήντα μιας γυναίκας που έπλενε πιάτα, με τη λεζάντα: *Αν ο Θεός ήθελε να κάνω τις δουλειές του σπιτιού, θα είχε βάλει διαμάντια στον νεροχύτη!* Δεν ήταν η πρώτη φορά που μου έκαναν τέτοιου είδους δώρο, και συμπέρανα πως το γεγονός ότι ήμουν ακόμη ανύπαντρη συν η αδυναμία μου στη βότκα Martini –το κοκτέιλ του Τζέιμς Μποντ– έκαναν κάποιους να νομίζουν ότι μου άρεσαν αυτού του είδους τα παρωχημένα κιτς σλόγκαν, που δεν παίζουν στα σοβαρά γυναίκες απελπισμένες, μεθυσμένες, άτεκνες, σοκολατομανείς ή πολυέξοδες.

Ο Έντι και η Μίρα μού πρόσφεραν μια γραμμή κόκα. Αυτοί οι δύο ήθελαν απεγνωσμένα να ζήσουν έντονα την πρώτη τους «κανονική έξοδο έπειτα από δεκαοκτώ μήνες», γιατί σ' αυτό το διάστημα η Μίρα ήταν έγκυος, είχε γεννήσει και είχε μόλις σταματήσει τον θηλασμό, πράγμα που σήμαινε ότι τώρα μπορούσε να φουλάρει με αλκοόλ χωρίς να το μεταφέρει στο μωρό. Ο Έντι και η Μίρα είχαν ένα άγριο βλέμμα αρπακτικού στα μάτια τους, που είχα καταλήξει να το αναγνωρίζω σε όλα τα νέα ζευγάρια στην πρώτη τους κοινή βραδινή έξοδο. Αρνήθηκα ευγενικά. Δε με πείραξε που έκαναν κοκαΐνη στο πάρτι, αλλά πρόσεξα ότι η Μίρα, τώρα που ήταν φτιαγμένη, μιλούσε πάρα πολύ για την ανάγκη άδειας πατρότητας, και ιδίως με τη φράση «οι προκαθορισμένες πατριαρχικές δομές στο ζήτημα της φροντίδας των παιδιών». Ο Έντι έσερνε νευρικά τα πόδια του, δεν έβρισκε ησυχία, και μιλούσαν συνεχώς και οι δύο για το Γκλάστονμπερι* λες και ήταν αυτοί οι ιδρυτές του.

* Κωμόπολη στο Σόμερσετ, γνωστή για τους μύθους και τους θρύλους της που συνδέονται με τον βασιλιά Αρθούρο, καθώς και πόλος έλξης ως κοινότητα New Age. Εκεί διεξάγεται κάθε χρόνο και το γνωστό πενθήμερο φεστιβάλ μουσικής και σύγχρονων έργων τέχνης. (Σ.τ.Μ.)

Η Μόνη Σινγκλ Φίλη Μου, η Λόλα, με πήρε παράμερα κάποια στιγμή, ταραγμένη, και μου είπε ότι ένιωθε απομονωμένη και ότι την έκριναν άσχημα όλοι αυτοί οι παντρεμένοι. Φορούσε κόκκινο κραγιόν και είχε σηκώσει τα μαλλιά της σε έναν παρὰ ξένο κότσο, όλο μπούκλες πιασμένες με άπειρα τσιμπιδάκια, οι μισές προς τα πάνω και οι άλλες μισές προς τα κάτω, έτσι που θύμιζαν περούκα δικαστή. Η Λόλα κατέληγε με τέτοια περίπλοκα χτενίσματα μόνο όταν είχε πολύ χανγκόβερ και έκανε υπερπροσπάθεια να λειτουργήσει νορμάλ. Παραδέχτηκε σ' εμένα ότι είχε πει λίγο παραπάνω το προηγούμενο βράδυ· ένα ραντεβού της με μια καινούργια γνωριμία σε μια παμπ στο ποτάμι, στις επτά το βράδυ, είχε συνεχιστεί σε δείπνο σε εστιατόριο, μετά σε μπαρ, μετά σε άλλο μπαρ και τέλος στο σπίτι της, στις τρεις τα χαράματα. Ήταν φανερό ότι δεν είχε κοιμηθεί καθόλου. Η Λόλα, η Μόνη Σινγκλ Φίλη Μου, δούλευε στον τομέα της διοργάνωσης εκδηλώσεων, αλλά θα την περιέγραφα μάλλον ως ελεύθερη επαγγελματία στον τομέα των γνωριμιών. Ήταν σινγκλ δέκα χρόνια ήδη και αναζητούσε απεγνωσμένα μια σοβαρή σχέση. Ήταν η πιο στενή μου φίλη από το πανεπιστήμιο και κανένας από τον ευρύτερο κύκλο των φίλων μας δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί καμία από τις γνωριμίες της δεν είχε προχωρήσει πιο πέρα από μερικά ραντεβού. Ήταν γοητευτική, αστεία, όμορφη και είχε λεηλατήσει ασύστολα την τράπεζα της γενετικής έχοντας ένα στήθος όχι απλώς πληθωρικό, αλλά πληθωρικό που στεκόταν χωρίς σουτιέν. Μου είπε ότι προσπαθούσε να βγάλει από το κεφάλι της τον χθεσινό τύπο. Έκανα ένα αστείο σχετικά με το χτενισμό της που θύμιζε περούκα και πιθανώς αντανakλούσε τη διάθεσή της. Μου είπε ότι θα πήγαινε να πάρει το μετρό για να γυρίσει σπίτι. Της είπα ότι σε λίγο θα ερχόταν ο μικρός αδελφός του Έντι, ετών είκοσι έξι, σινγκλ και ειδικευόμενος κτηνίατρος. Μου είπε ότι ίσως έπινε άλλο ένα ποτό προτού φύγει.

Η Κάθριν, η πιο παλιά μου φίλη, που γνωριζόμασταν από την

πρώτη μέρα μας στο γυμνάσιο, με ρώτησε τι θα ήθελα από την επόμενη χρονιά. Της είπα πως πίστευα ότι ήμουν έτοιμη ν' αρχίσω να ξαναβγαίνω. Αντέδρασε με ασυγκράτητη χαρά. Νομίζω πως ένιωσε ότι η απόφασή μου να ψάξω για σχέση ήταν μακρινό ξαδελφάκι της αποδοχής εκ μέρους μου της δικής της επιλογής να παντρευτεί και να κάνει παιδί. Είχα προσέξει ότι ήταν κάτι που το έκαναν σχεδόν όλοι όταν περνούσαν τα τριάντα: έβλεπαν κάθε προσωπική σου απόφαση σαν κριτική στη δική τους ζωή. Αν είχες ψηφίσει Εργατικούς κι αυτοί Φιλελεύθερους Δημοκράτες, νόμιζαν ότι ψήφιζες Εργατικούς αποκλειστικά και μόνο για να τους δείξεις ότι η πολιτική τους προτίμηση ήταν λάθος. Αν είχαν μετακομίσει στα προάστια κι εσύ όχι, νόμιζαν πως αρνιόσουν να το κάνεις μόνο και μόνο για να αποδείξεις ότι η ζωή σου ήταν πιο ενδιαφέρουσα από τη δική τους. Η Κάθριν το είχε γυρίσει στη μακροχρόνια μονογαμία γύρω στα είκοσι πέντε της, όταν γνώρισε τον σύζυγό της, τον Μαρκ, και έκτοτε ήθελε να πάνε όλοι κατά κει για να της κάνουν παρέα.

Ήμουν σινγκλ σε αδράνεια –σινγκλ χωρίς να βγαίνω με άντρες– επί δύο χρόνια μετά το τέλος της σχέσης μου με τον Τζο. Με τον Τζο ήμαυταν επτά χρόνια μαζί, συγκατοικούσαμε τα τελευταία τέσσερα, η ζωή μας και ο κύκλος των φίλων μας συνέπιπταν απόλυτα και το τελευταίο διάστημα είχα αρχίσει να προσέχω ότι έλεγε πράγματα όπως «σε τρεις μέρες από χθες» αντί για «μεθαύριο» και «Book of Face» αντί για «Facebook». Αφού χωρίσαμε, είχα προσπαθήσει να αναπληρώσω όσο σεξ δεν είχα κάνει από τα είκοσι-κάτι και μετά ξεσαλώνοντας για κάνα εξάμηνο. Μόνο που στην περίπτωση μου το «ξεσάλωμα» ήταν να πάω με τρεις άντρες όλους κι όλους, με τους οποίους μάλιστα προσπάθησα να κάνω σχέση. Αφού αυτοδιαγνώστηκα ως αλληλοεξαρτώμενη, αποφάσισα, προτού κλείσω τα τριάντα, να σταματήσω την προσπάθεια και να δω πώς ήταν να είμαι πραγματικά μόνη μου. Από τότε, έζησα εντελώς μόνη μου για πρώτη φορά, ταξίδεψα μόνη μου για πρώτη φορά, έκανα τη μετάβαση

από καθηγήτρια και συγγραφέας μερικής απασχόλησης σε συγγραφέα πλήρους απασχόλησης και γενικά ξέμαθα όλες τις συνήθειες που είχα συσσωρεύσει σε μια δεκαετία ζεστής και βολικής μονογαμικής σχέσης. Πρόσφατα, είχα αρχίσει να αισθάνομαι έτοιμη να ξαναρχίσω να βγαίνω.

Ήταν οι τελευταίες παραγγελίες στις έντεκα. Η Κάθριν είχε φύγει λίγο πριν γιατί ήταν έγκυος. Δε μου το είχε πει, το είχα καταλάβει επειδή έτρωγε πίκλες. Τσιμπολογούσε τα τουρσιά από τα χάμπουργκερ όλων κι έπειτα παρήγγειλε ένα πιάτο αγγουράκια τουρσί και τα έφαγε όλα μόνη της. Την έπιανε λαχτάρα για πολύ πικάντικα φαγητά όλους τους μήνες που ήταν έγκυος στην Όλιβ. Την είχα ρωτήσει αν είχε εμπνευστεί το όνομα του παιδιού από τις ελιές, για τις οποίες έκανε σαν λιμασμένη, και δεν της είχε αρέσει καθόλου. Μια άλλη φίλη, που είχε ονομάσει τον γιο της Μπο, που στα γαλλικά σημαίνει «ωραίος», είχε σταματήσει να μου μιλάει όταν την πληροφόρησα –για καλό, όπως νόμιζα– ότι το όνομα του παιδιού έπρεπε να γράφεται Beau και όχι Beaux, γιατί το Beaux είναι πληθυντικός. Το όνομα ήδη είχε καταχωριστεί. Μια άλλη, που ονόμασε την κόρη της Μπέι, είχε γίνει έξαλλη όταν τη ρώτησα αν το όνομα ήταν αναφορά στο φυτό, σε παράθυρο ή σε κολπίσκο*. Κάτι που τους τσαντίζει ιδιαίτερα είναι όταν σου πουν «εμπιστευτικά» το όνομα που θα δώσουν στο μωρό κι εσύ το αναφέρεις κατά λάθος σε κάποιον και το μάθει η μητέρα.

Αλλά το μεγαλύτερο απόπημα –απαράδεκτο, τύπου ρεύεσαι-δημοσίως ή ρωτάς-κάποιον-πόσων-χρόνων-είναι ή γλείφεις-το-μαχαίρι-του-φαγητού– είναι όταν καταλάβεις πως μια γυναίκα είναι έγκυος και τη ρωτήσεις αν είναι έγκυος. Επίσης, δεν πρέπει να πεις ότι το ήξερες από την αρχή, όταν σου πουν επιτέλους

* Στο κείμενο Bay, που σημαίνει «δάφνη», αλλά και «όρμος, κολπίσκος» όπως επίσης και «παράθυρο που προεξέχει». (Σ.τ.Μ.)

ότι περιμένουν μωρό – αυτό το *σιχαίνονται*. Θέλουν τη θεατρικότητα που συνοδεύει τη μεγάλη αποκάλυψη. Ειλικρινά, το καταλαβαίνω, και μάλλον το ίδιο θα έκανα κι εγώ στη θέση τους. Κάπου πρέπει να βρίσκει κανείς τις συγκινήσεις του, όταν δεν επιτρέπεται να πιεις ούτε ένα κοκτέιλ επί εννέα μήνες και βάλε. Γι' αυτό, κούνησα καταφατικά το κεφάλι και δεν είπα τίποτε, όταν η Κάθριν έφυγε από το πάρτι με τη φαιδρή δικαιολογία ότι «είχε να πάει το αμάξι στο συνεργείο» νωρίς το άλλο πρωί.

Από τις δέκα, διάφοροι είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν για συνέχιση της βραδιάς σε ένα κλαμπ είκοσι τέσσερις ώρες ανοιχτό στο Κινγκς Κρος, κυρίως ο νεοφερμένος ειδικευόμενος κτηνίατρος, στον οποίο είχε ήδη πιάσει κουβέντα και κουνούσε την περούκα της η Λόλα, αλλά όταν η ώρα πήγε 11:15 κανένας δε συνέχισε τελικά. Ο Έντι και η Μίρα έπρεπε να γυρίσουν σπίτι για να φύγει η μπέμπι σίτερ και, βλέποντας το σαγόνι και των δυο τους να τινάζεται ανεξέλεγκτα πέρα δώθε, έτρεμα για λογαριασμό τους την ταραγμένη άγρυπνη νύχτα που είχαν μπροστά τους. Η Λόλα και ο κτηνίατρος θα πήγαιναν να βρουν ένα «wine bar», που σήμαινε κάπου σκοτεινά, όπου θα μπορούσαν να λένε μεθυσμένες μπουρδες μέχρι να κάνει ο ένας από τους δύο την πρώτη κίνηση και να ξεροτρίβονται σε ένα καναπεδάκι. Εμένα αυτό με βόλεψε μια χαρά, καθώς ήμουν έτοιμη για ύπνο. Αποχαιρέτησα με αγκαλιές όσους καλεσμένους μου είχαν απομείνει και τους είπα, όχι εντελώς νηφάλια, ότι τους αγαπούσα όλους.

Όταν έφτασα σπίτι, άκουσα μισό επεισόδιο από το τωρινό αγαπημένο μου podcast, που ήταν ένας ανάλαφρος περίπατος στο ιστορικό των κατά συρροή γυναικών δολοφόνων, ξεβάφτηκα, καθάρισα τα δόντια μου με οδοντικό νήμα και τα βούρτσισα. Τοποθέτησα το καινούργιο μου αντίτυπο των *Γάμων της Πεντηκοστής* στη βιβλιοθήκη μου και το κινέζικο φυτό φενγκ σουί στο ράφι του τζακιού. Αισθανόμουν ασυνήθιστα και απόλυτα ευχαριστημένη. Εκείνη τη νύχτα του Αυγούστου, τις πρώτες ώρες της δεύτερης ημέρας του τριακοστού τρίτου χρόνου της ζωής

μου, ένιωθα σάμπως οποιοδήποτε στοιχείο από αυτά που συνέθεταν τη ζωή μου να είχε σχεδιαστεί προ πολλού ώστε να ταιριάζει σ' αυτήν ακριβώς τη στιγμή.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι μου και κατέβασα για πρώτη φορά μια εφαρμογή γνωριμιών. Η Λόλα, ως βετεράνος στις γνωριμίες από το Ίντερνετ, μου είχε πει πως το Linx (με λογότυπο τη σιλουέτα μιας αγριόγατας που ψάχνει για λεία) είχε την υψηλότερη απόδοση σε κατάλληλους υποψήφιους και το υψηλότερο ποσοστό επιτυχίας σε ταιριάσματα για σοβαρή σχέση.

Συμπλήρωσα την Περιγραφή Προφίλ: *Νίνα Ντιν, 32, συγγραφέας βιβλίων μαγειρικής. Τοποθεσία: Άρτσγουεϊ, Λονδίνο. Ψάχνω για: τον έρωτα και το τέλειο σταφιδόψωμο. Ανέβασα πέντ' έξι φωτογραφίες και κοιμήθηκα.*

Τα τριακουτά δεύτερα γενέθλιά μου ήταν τα πιο απλά γενέθλια που είχα ποτέ. Ένα υπέροχο ξεκίνημα για την πιο παράξινη χρονιά της ζωής μου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Η φαντασία μας ευθύνεται για τον έρωτα,
όχι το άλλο πρόσωπο.*

Μαρσέλ Προυστ

Για τους γονείς μου το γεγονός ότι έμεναν στο αστικό Βόρειο Λονδίνο δεν ήταν τίποτε άλλο από μια πράξη πραγματισμού. Όποτε τους ρωτούσα γιατί είχαν επιλέξει να εγκαταλείψουν το Ανατολικό Λονδίνο για τα προάστια όταν εγώ ήμουν δέκα χρόνων, αναφέρονταν στη λειτουργικότητα: ήταν λίγο πιο ασφαλές, είχαν περισσότερη άπλα, ήταν σε μικρή απόσταση από το κέντρο, σε μικρή απόσταση από πολλούς αυτοκινητόδρομους, κοντά σε σχολεία. Μιλούσαν για την απόφαση να στήσουν τη ζωή τους στο Πίνερ σαν να είχαν ψάξει για καλό ξενοδοχείο κοντά στο αεροδρόμιο επειδή είχαν πρωινή πτήση – βολικό, ανώνυμο, ήσυχο, όχι κάτι ιδιαίτερο, αλλά έκανε για τη δουλειά που το ήθελαν. Εκεί όπου έμεναν οι γονείς μου τίποτα δεν τους προκαλούσε αισθητική απόλαυση ή αφορμή για ευχαρίστηση – ούτε το τοπίο, ούτε η ιστορία της περιοχής, ούτε τα πάρκα, η αρχιτεκτονική, η κοινότητα ή η κουλτούρα της. Έμεναν σε προάστιο επειδή ήταν κοντά σε διάφορα πράγματα. Είχαν στήσει το νοικοκυριό τους και κατ' επέκταση όλη τους τη ζωή γύρω από την ευκολία τους.

Ο Τζο, όσο ήμασταν μαζί, συχνά χρησιμοποιούσε την κατγωγή του από τον βορρά ως αντεπιχείρημα στους καβγάδες μας, για να μου αποδείξει ότι ήταν πιο ρεαλιστής από εμένα, πιο προσγειωμένος, άρα ήταν πιθανότερο να είχε δίκιο αυτός. Ήταν

ένα από τα πράγματα που μου άρεσαν λιγότερο στον Τζο – ανέθετε από τεμπελιά το ζήτημα της ακεραιότητας του χαρακτήρα του στο Γιόρκσιρ, ώστε να κάνουν όλη τη δύσκολη δουλειά αντί γι’ αυτόν οι ρομαντικές ιδέες για ανθρωκωρύχους και χερσότοπους. Στην αρχή της σχέσης μας με έκανε να αισθάνομαι σαν να είχαμε μεγαλώσει σε διαφορετικούς γαλαξίες, επειδή η μητέρα του ήταν κομμώτρια στο Σέφιλντ και η δική μου γραμματέας στο λύκειο Χάρουου. Την πρώτη φορά που με πήγε στο σπίτι των γονιών του για να τους γνωρίσω – μια σεμνή μονοκατοικία τριών υπνοδωματίων σε ένα προάστιο του Σέφιλντ – κατάλαβα τι ψέμα είχα καταπιεί. Αν δεν ήξερα ότι βρισκόμουν στο Γιόρκσιρ, θα έπαιρνα όρκο πως κάναμε βόλτα με το αυτοκίνητο στο προάστιο με τις μονοκατοικίες-με-χοντρό-σοβά-και-παράθυρα-από-μολυβδύαλο, μετά το τέρμα του Λονδίνου και πριν από την αρχή του Χέρτφορντσιρ, όπου είχα ζήσει όλη την εφηβεία μου. Ο ιδιωτικός δρόμος του πατρικού του Τζο ήταν ίδιος με του δικού μου, τα σπίτια ήταν ίδια, το ψυγείο τους ήταν γεμάτο με τα ίδια γιαουρτάκια-με-κομμάτια-φρούτων και σκορδόψωμο-έτοιμο-για-ψήσιμο, όπως και στο πατρικό μου. Είχε ένα ποδήλατο ίδιο με το δικό μου για να περνάει τα εφηβικά του Σαββατοκύριακα ανεβοκατεβαίνοντας δρόμους με ολόιδια σπίτια με κόκκινες στέγες, ακριβώς όπως κι εγώ. Στα γενέθλιά του, τον πήγαιναν για φαγητό σε ένα *Pizza Express*, όπως κι εμένα. Το μυστικό είχε αποκαλυφθεί. «Σταμάτα να μου το παίζεις ότι έχουμε μεγαλώσει εντελώς διαφορετικά, Τζο», του είχα πει στην επιστροφή με το τρένο. «Σταμάτα να παριστάνεις ότι ταυτίζεσαι μ’ εκείνο το τραγούδι του Τζάρβις Κόκερ, που λέει ότι αγαπάει μια χωριατοπούλα. Όσο κολλάς εσύ μ’ αυτό το τραγούδι άλλο τόσο κολλάω εγώ σε κάποιο των Chas and Dave. Σε ίδια προάστια έχουμε μεγαλώσει».

Τα τελευταία χρόνια, συχνά πιάνω τον εαυτό μου να νουσταλγεί την οικειότητα της εστίας. Τους κεντρικούς δρόμους που ήξερα, όπου αφθονούσαν τα οδοντιατρεία, τα κομμωτήρια και τα

μικρά βιβλιοπωλεία και έλειπαν εντελώς οι σκέτες καφετέριες. Τη μακριά διαδρομή με τα πόδια από τον σταθμό ως το σπίτι. Τις γυναίκες με το ολόιδιο μακρύ καρέ, τους άντρες με φαλάκρα, τους πιτσιρικάδες με τις κουκούλες. Την απουσία απομικότητας: την ήρεμη αποδοχή της κοινοτοπίας. Το «νεαρή ενήλικη» σύντομα είχε γίνει σκέτο «ενήλικη» –με τη λίστα των καθημερινών επιλογών μου να δηλώνουν ποια ήμουν, τι ψήφιζα, ποιος ήταν ο πάροχος κινητής τηλεφωνίας μου– και το να επιστρέφω για ένα απόγευμα στον τόπο της εφηβικής μου ζωής μου φαινόταν σαν σύντομες διακοπές πίσω στον χρόνο. Όταν βρισκόμουν στο Πίνερ, μπορούσα να είμαι ξανά δεκαεπτά χρόνων, έστω και για μισή μέρα. Μπορούσα να προσποιούμαι ότι ο κόσμος μου ήταν μυωπικός και οι επιλογές μου άνευ σημασίας, ενώ οι πιθανότητες που είχα μπροστά μου ήταν ανοιχτές και απεριόριστες.

Η μαμά άνοιξε την πόρτα, έτσι όπως άνοιγε πάντα την πόρτα – με τρόπο που τόνιζε επιδεικτικά ότι έκανε πολυάσχολη ζωή. Έσκασε ένα λοξό, απολογητικό χαμόγελο, βλέποντας ότι ήμουν εγώ, με το φορητό σταθερό τηλέφωνο σφηνωμένο μεταξύ αυτιού και ώμου. «Συγγνώμη», είπε χωρίς ήχο και έστρεψε τη ματιά της προς το ταβάνι. Από τη μέση και κάτω φορούσε κάτι μαύρο, που δε θα το έλεγες παντελόνι, αλλά όχι τόσο εφαρμοστό για να το πεις κολάν ούτε τόσο χαχόλικο για να το πεις φόρμα. Από τη μέση κι επάνω, ένα γκριζό σταχτί T-shirt με στρογγυλή λαιμόκοψη και από κοσμήματα τα στοιχειώδη της: χοντρό χρυσό βραχιόλι, χρυσή βέργα, σκουλαρίκια μαργαριτάρια, κοντή χρυσή στριφτή αλυσίδα στον λαιμό και τη χρυσή βέργα της στο δεξί. Συμπέρανα ότι μόλις είχε επιστρέψει ή ετοιμαζόταν να πάει κάπου για κάποιου είδους σωματική άσκηση – τη μαμά μου την είχε πιάσει μανία με τη σωματική άσκηση απ' όταν έκλεισε τα πενήντα, αλλά δε νομίζω ότι η γυμναστική είχε επηρεάσει το σώμα της έστω και κατά μισό κιλό. Μετά την εμμηνοπάυση ήταν

σαν να είχε τυλιχτεί από ένα λεπτό μαλακό παπλωματάκι· μια μικρή πτυχή κάτω από το πιγούνι της, λίγα παχάκια στη μέση, μια δίπλα που ξεχειλίζει από το επάνω μέρος του σουτιέν της στην πλάτη και ξεχώριζε κάτω από το μπλουζάκι της. Και ήταν γυναίκα. Το είδος της πολύ ωραίας γυναίκας με τα μεγάλα ελαφίσια μάτια που δεν ανάβει φωτιές, αλλά μαγνητίζει τους πάντες με έναν πολύ αθώο τρόπο, όπως η φωτιά στο τζάκι, ή ένα μπουκέτο ροζ τριαντάφυλλα, ή ένα κανελί κόκερ σπάνιελ. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της, που τώρα άρχιζαν να γκριζάρουν, ήταν απίστευτα πυκνά και οι ανταύγειες στο χρώμα του μελιού λαμπύριζαν κάτω από το φωτιστικό IKEA που κρεμόταν από το ταβάνι. Δεν έχω κληρονομήσει σχεδόν τίποτε από τη μητέρα μου όσον αφορά την εμφάνιση.

«Ναι, ωραία», είπε στο τηλέφωνο, κάνοντάς μου νόημα να περάσω στο χολ. «Τέλεια, ας πάμε για καφέ από βδομάδα, τότε. Στείλε μου μήνυμα ημέρα και ώρα. Θα σου φέρω κι εκείνο το κιτ Ταρό-για-αυτοδίδακτους που σου έλεγα. Όχι, καθόλου, αντιθέτως, κράτησέ το. Τηλεμάρκετινγκ, πολύ εύκολα. Εντάξει, εντάξει, τα λέμε από κοντά, γεια!» Έκλεισε το τηλέφωνο και με έκανε μια αγκαλιά, προτού με κρατήσει σε απόσταση τεντωμένων χειρών για να εξετάσει τη φράντζα μου. «Καινούργιο κούρεμα», είπε, κοιτώντας τα μαλλιά μου με απορία, σαν να ήταν το τρία καθέτως σε σταυρόλεξο.

«Ναι», είπα αφήνοντας κάτω την τσάντα μου για να βγάλω τα παπούτσια μου (όλοι έπρεπε να βγάζουν τα παπούτσια τους μόλις έμπαιναν στο σπίτι, εδώ ο κανόνας ήταν πιο αυστηρός απ' όσο στο Μπλε Τζαμί). «Έκοψα αφέλειες πριν από τα γενέθλιά μου. Σκέφτηκα πως βολεύει για να καλύπτονται οι ρυτίδες στο τριανταδυάχρονο μέτωπό μου».

«Μην είσαι χαζή», είπε τινάζοντας ανάλαφρα τη φράντζα μου με το δάχτυλό της. «Για τις ρυτίδες δε χρειάζεσαι μια σφουγγαρίστρα στο κούτελο, χρειάζεσαι αποτελεσματικό φον ντε τεν».

Χαμογέλασα, χωρίς να προσβληθώ αλλά και χωρίς να το βρω

αστείο. Είχα συνηθίσει πια την απογοήτευση της μαμάς που η κόρη της δεν ήταν καθόλου θηλυκό. Πολύ θα της άρεσε να είχε μια κόρη που να πηγαίνουν μαζί να ψωνίζουν ρούχα για τις διακοπές και να κουβεντιάζουν για πράιμερ προσώπου. Όταν ήμουν έφηβη και ερχόταν στο σπίτι η Κάθριν, η μαμά κατέβαζε για χάρη της όλα τα παλιά της κοσμήματα και τις παλιές της τσάντες και τα ξεδιάλεγαν οι δυο τους σαν φιλενάδες σε τμήμα αξεσουάρ πολυκαταστήματος. Η μαμά είχε ερωτευτεί τρελά τη Λόλα από την πρώτη φορά που είχαν γνωριστεί, μόνο και μόνο επειδή είχαν και οι δύο πάθος για ένα συγκεκριμένο χάλιαϊτερ.

«Πού είναι ο μπαμπάς;» ρώτησα.

«Διαβάζει», μου είπε.

Κοίταξα από τη διπλή τζαμόπορτα του καθιστικού και είδα τον πατέρα μου σε προφίλ στην αγαπημένη του σκουροπράσινη πολυθρόνα. Τα πόδια του σηκωμένα στο σκαμνάκι, μια μεγάλη κούπα τσάι στο βοηθητικό τραπεζάκι δίπλα του. Το έντονο πιγούνι και η μακριά μύτη του να προεξέχουν –πιγούνι και μύτη ίδια με τα δικά μου– σαν να αγωνίζονταν να φτάσουν στη γραμμή τερματισμού τρέχοντας κατοστάρι.

Η μαμά και ο μπαμπάς είχαν δεκαεπτά χρόνια διαφορά. Είχαν γνωριστεί όταν ο μπαμπάς ήταν υποδιευθυντής σε ένα δημόσιο σχολείο στο κέντρο της πόλης, όπου η μαμά είχε σταλεί από ένα πρακτορείο γραμματειακής υποστήριξης για να αναλάβει τη γραμματεία. Αυτή ήταν είκοσι τεσσάρων κι αυτός σαράντα ενός. Το χάσμα μεταξύ των προσωπικοτήτων τους ήταν τόσο μεγάλο όσο και το ηλικιακό. Ο μπαμπάς ήταν ευαίσθητος, πράος, εκ φύσεως περίεργος, συνεσταλμένος και κουλτουριάρης – δεν υπήρχε σχεδόν τίποτα στο οποίο να μην τον ενδιαφέρει. Η μαμά ήταν πρακτική, δραστήρια, οργανωτική, ντόμπρα και αυταρχική – δεν υπήρχε σχεδόν τίποτα που να μη χώσει τη μύτη της.

Στάθηκα μερικά δευτερόλεπτα και τον παρατήρησα πίσω από την τζαμόπορτα. Από εδώ ήταν ακόμη ο μπαμπάς μου όπως ήταν πάντα, που διάβαζε την *Observer*, έτοιμος να μου πει τι γί-

νονται τα σκουπίδια στην Κίνα ή δέκα πράγματα που ίσως δε γνώριζα για τη Γουόλις Σίμσον ή για τη δυσοίωση μοίρα του γερακιού πετρίτη που απειλείται με εξαφάνιση. Ο μπαμπάς μου που με αναγνώριζε αυτομάτως σε δέκατα του δευτερολέπτου – όχι από το πρόσωπό μου, από όλα όσα ήμουν: το όνομα του φανταστικού μου φίλου όταν ήμουν μικρή, το θέμα της πτυχιακής μου, τον αγαπημένο μου ήρωα του αγαπημένου μου βιβλίου, τα ονόματα των δρόμων κάθε σπιτιού όπου έχω ζήσει. Κοιτάζοντας τώρα το πρόσωπό του είδα και πάλι τον μπαμπά μου, αλλά υπήρχαν φορές που έβλεπα κάτι άλλο στα μάτια του που με τάραζε – καμιά φορά φαινόταν σαν καθετί που αναγνώριζε να είχε σπάσει σε κομμάτια κι αυτός να προσπαθούσε να τα συνδέσει σε ένα κολάζ που να βγάζει νόημα.

Πριν από δύο χρόνια, ο μπαμπάς είχε πάθει ένα εγκεφαλικό. Μας πήρε σχεδόν δύο μήνες αφότου ανάρρωσε για να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν ήταν απολύτως καλά. Ο μπαμπάς μου, ο πάντα πανέξυπνος και εγκεφαλικός, είχε επιβραδύνει. Ξεχνούσε τα ονόματα συγγενών μας και στενών φίλων. Έβγαινε για τον τακτικό του περίπατο και χανόταν. Συχνά δεν κατάφερε με τίποτα να θυμηθεί το όνομα του δρόμου όπου έμενε. Στην αρχή η μαμά κι εγώ θεωρήσαμε ότι ήταν απλώς γεράματα και δε δώσαμε σημασία, δε θέλαμε να αντιμετωπίσουμε την πιθανότητα ότι ίσως να ήταν κάτι πιο σοβαρό. Ύστερα, τηλεφώνησε μια μέρα στη μαμά ένας άγνωστος κύριος και της είπε πως ο μπαμπάς έφερνε γύρω γύρω με το αυτοκίνητο έναν μεγάλο πολυσύχναστο κυκλικό κόμβο επί είκοσι λεπτά συνεχώς. Εντέλει, κάποιος κατάφερε να τον κάνει να σταματήσει στην άκρη· ο μπαμπάς δεν είχε ιδέα πού έπρεπε να στρίψει. Τον πήγαμε στον γιατρό και τον έστειλε να κάνει μια σειρά από εξετάσεις, τεστ γνωστικής αξιολόγησης και μαγνητικές τομογραφίες. Η πιθανότητα που τρέμαμε επιβεβαιώθηκε.

«Γεια σου, μπαμπά», τον χαιρέτησα βαδίζοντας προς το μέρος του. Σήκωσε τα μάτια του από την εφημερίδα.

«Γεια σου!»

«Μη σηκώνεσαι». Έσκυψα για να τον αγκαλιάσω. «Έχεις να μου πεις τίποτα ενδιαφέρον;»

«Η Πειθώ. Νέα κινηματογραφική διασκευή», με ενημέρωσε, σηκώνοντας προς το μέρος μου την εφημερίδα στη σελίδα με την κριτική.

«Α», είπα. «Η Όστιν των διανοούμενων».

«Ακριβώς».

«Πάω να βοηθήσω τη μαμά με το φαγητό».

«Εντάξει, αγάπη μου», είπε πριν ανοίξει ξανά την εφημερίδα και ξαναπάρει την αναπauτική του θέση που ήξερα τόσο καλά.

Όταν μπήκα στην κουζίνα, η μαμά έκοβε μπουκετάκια μπρόκολου και τα συγκέντρωνε δίπλα σε έναν μικρό σωρό από ακτινίδια κομμένα σε φετούλες. Από ένα ηχείο, μια γυναικεία φωνή μιλούσε δυνατά και αργά για συμμόρφωση στην ανδρική σεξουαλική επιθυμία.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Ηχογραφημένο βιβλίο. Η Συνουσία, της Άντρια Ντούρκιν».

«Είναι... τι;» ρώτησα χαμηλώνοντας αρκετά την ένταση του ήχου.

«Άντρια Ντούρκιν. Διάσημη φεμινίστρια. Αμερικανίδα. Θα την ξέρεις σίγουρα, πολύ μεγάλοςωμη κοπέλα, χωρίς χιούμορ. Πανέξυπνη, έχει...»

«Ξέρω ποια είναι η Άντρια Ντούρκιν, μαμά, εννοούσα γιατί ακούς ένα ηχογραφημένο βιβλίο της;»

«Για την Ανάγνωση Ανάμεσα Στις Γουλιές...»

«Τη λέσχη βιβλίου που έλεγες;»

Η μαμά ξεφύσησε εκνευρισμένη και έβγαλε από το ψυγείο ένα αγγουράκι. «Δεν είναι λέσχη βιβλίου, Νίνα, είναι σουαρέ λογοτεχνίας».

«Τι διαφορά έχει;»

«Λοιπόν», είπε η μαμά με ένα αμυδρό σούφρωμα των χειλιών της, που όμως δεν έκρυβε τη χαρά της επειδή θα αναγκα-

ζόταν για άλλη μια φορά να εξηγήσει τη διαφορά μεταξύ λέσχης βιβλίου και λογοτεχνικής βραδιάς. «Εγώ και μερικά από τα κορίτσια αποφασίσαμε να συναντιόμαστε δύο φορές τον μήνα και να συζητάμε, ιδέες περισσότερο πάρα το βιβλίο καθαυτό, γιατί έτσι είναι πολύ λιγότερο προκαθορισμένο. Κάθε βραδιά είναι θεματική και περιλαμβάνει συζητήσεις, αναγνώσεις ποίησης και προσωπικές αφηγήσεις που έχουν σχέση με το θέμα».

«Ποιο θα είναι το θέμα σας στην επόμενη συνάντηση;»

«“Είναι πάντα βιασμός το ετεροφυλοφιλικό σεξ;”»

«Μάλιστα. Και ποιες θα είστε;»

«Η Άνι, η Κάθι, η Σάρα από την ομάδα τζόγκινγκ, η Γκλόρια, ο Μάρτιν –ο γκεί εξάδελφος της Γκλόρια–, και η Μάργκαρετ, που είναι εθελόντρια στο κατάστημα με τα μεταχειρισμένα όπως κι εγώ. Όλοι θα φέρουμε από ένα φαγητό. Εγώ θα φτιάξω σουβλάκια με χαλούμι». Μετέφερε το ξύλο κοπής δίπλα στο μπλέντερ και γέμισε το μπλέντερ με την ποικιλία από ψιλοκομμένα λαχανικά και φρούτα.

«Πώς και αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον για τον φεμινισμό;»

Η μαμά πάτησε το κουμπί της συσκευής, ξέσπασε ένα κακόφωνο δυνατό βουητό και τα υλικά άρχισαν να γίνονται ένας πρασινωπός πολτός.

«Δε θα το έλεγα ξαφνικό», μου φώναξε πάνω από το ηλεκτρικό μουγκρητό. Έσβησε το μπλέντερ και άδειασε το ρευστό ινώδες μείγμα σε ένα ποτήρι μπίρας του μισού λίτρου.

«Ακούγεται πολύ ωραίο, μαμά», μαλάκωσα. «Το βρίσκω πολύ ενδιαφέρον να είσαι τόσο δραστήρια και να ψάχνεσαι».

«Είναι», είπε. «Και επειδή είμαι η μόνη που έχω ένα ελεύθερο δωμάτιο, πρότεινα να κάνουμε εδώ τις συγκεντρώσεις μας για τις Αναγνώσεις Ανάμεσα Στις Γουλιές».

«Δεν έχεις ένα ελεύθερο δωμάτιο».

«Το γραφείο του μπαμπά σου».

«Ο μπαμπάς το χρειάζεται το γραφείο του».

«Και πάλι δικό του θα είναι, απλώς είναι παράλογο να υπάρχει στο σπίτι ολόκληρο δωμάτιο που χρησιμοποιείται μόνο μία στις τούσες, λες και ζούμε στο Ανάκτορο Μπλένιμ».

«Και τα βιβλία του;»

«Θα τα μεταφέρω στα ράφια εδώ στο ισόγειο».

«Και τα γραπτά του;»

«Τα ταξινομήσα και κράτησα όλα τα σημαντικά. Υπάρχουν και πάρα πολλά που είναι για πέταμα».

«Άσε να τα δω κι εγώ, σε παρακαλώ», είπα με το ελαφρύ κλαψούρισμα ενός δύστροπου παιδιού. «Μπορεί να είναι σημαντικά γι' αυτόν. Μπορεί να είναι σημαντικά και για μας σε βάθος χρόνου, όταν θα χρειαζόμαστε όσο το δυνατόν περισσότερο υλικό για να κεντρίζουμε τη μνήμη του, να του θυμίζουμε...»

«Βεβαίως, βεβαίως», είπε η μαμά και ήπιε μια γουλιά από το σμούθι της, με τα ρουθούνια διεσταλμένα από αηδία. «Είναι όλα στο επάνω πάτωμα, στοίβες, θα τα δεις στο κεφαλόσκαλο».

«Ωραία, ευχαριστώ», είπα χαρίζοντάς της ένα βουβό χαμόγελο ως κλάδο ελαίας. Πήρα μια βαθιά, αόρατη εισπνοή γιόγκα. «Κανένα άλλο νέο;»

«Τίποτα φοβερό. Α, ναι, αποφάσισα να αλλάξω το όνομά μου».

«Τι; Γιατί;»

«Ποτέ δε μου άρεσε το Νάνσι, είναι ξεπερασμένο».

«Δε θα είναι λίγο περίεργο ν' αλλάξεις όνομα τώρα; Όλοι σε ξέρουν ως Νάνσι, είναι πολύ αργά για να συνηθίσουν ένα καινούργιο».

«Είμαι πολύ μεγάλη, θέλεις να πεις», ενοχλήθηκε.

«Όχι, απλώς λέω ότι η καταλληλότερη περίοδος για να λανσάρεις ένα καινούργιο όνομα θα ήταν, ίσως, η πρώτη εβδομάδα σου στο γυμνάσιο, όχι στα πενήντα σου».

«Εγώ αποφάσισα να το αλλάξω και έψαξα και βρήκα πώς γίνεται και είναι πολύ εύκολο και θα το κάνω».

«Και ποιο θα είναι το καινούργιο;»

«Μάντι».

«Μάντι;»

«Μάντι».

«Όμως», πήρα άλλη μια βαθιά εισπνοή γιόγκα, «το Μάντι δεν είναι και τόσο διαφορετικό από το Νάνσι, ε; Εννοώ, σχεδόν κάνουν ρίμα».

«Δεν κάνουν».

«Κάνουν, παρήχηση λέγεται».

«Το ήξερα πως θα αντιδρούσες έτσι. Πως θα έβρισκες τρόπο να με μαλώσεις, πάντα έτσι κάνεις. Δεν έχω ιδέα γιατί σ' ενοχλεί, εγώ θέλω απλώς να μου αρέσει το όνομά μου».

«Μαμά!» είπα παρακλητικά. «Δε σε μαλώνω. Πρέπει να αντιληφθείς ότι είναι περίεργο, όταν το ανακοινώνεις στα καλά καθούμενα».

«Δεν είναι στα καλά καθούμενα, πάντα σου έλεγα ότι μ' αρέσει πολύ το όνομα Μάντι! *Πάντα* σου έλεγα πόσο κομψό και ωραίο όνομα είναι».

«Εντάξει, είναι κομψό και ωραίο, έχεις δίκιο, αλλά θα πρέπει και να σκεφτείς», χαμήλωσα τη φωνή μου, «ότι ίσως δεν είναι η καλύτερη περίοδος για να βάλει ο μπαμπάς στο μυαλό του ότι η γυναίκα του επί τριάντα πέντε χρόνια τώρα θα έχει ένα εντελώς άλλο όνομα».

«Μη λες βλακείες, είναι πολύ απλή αλλαγή», επέμεινε. «Δε χρειάζεται να γίνει τεράστιο θέμα».

«Θα τον μπερδέψει».

«Δεν μπορώ να το συζητήσω τώρα», είπε. «Πάω να συναντήσω την Γκλόρια για βινιάσα φλόου γιόγκα».

«Δε θα φας μαζί μας; Έκανα τόσο δρόμο για να έρθω για φαγητό».

«Έχουμε ένα σωρό φαγητά στο σπίτι. Εσύ είσαι η μαγείρισσα στο κάτω κάτω. Θα είμαι πίσω σε μερικές ώρες», είπε πιάνοντας τα κλειδιά της.

Πήγα μέσα να δω τον μπαμπά που ήταν ακόμη απορροφημένος από την εφημερίδα του.

«Μπαμπά;»

«Ναι, Μπιν;» είπε, στρέφοντας το κεφάλι προς το μέρος μου. Ένωσα ένα ζεστό συναίσθημα ανακούφισης γιατί με είχε φωνάξει με το χαϊδευτικό μου, το οποίο μου είχε βγάλει αυτός όταν ήμουν μικρή. Όπως όλα τα χαϊδευτικά των παιδιών, είχε περάσει κι αυτό από διάφορες παραλλαγές που συχνά δεν έβγαζαν νόημα – το αρχικό Νίνα Μπιν είχε γίνει Μίστερ Μπιν, Μπάμπινι, Μπίνιμπιν, και στο τέλος σκέτο Μπιν.

«Η μαμά βγήκε, οπότε θα φτιάξω εγώ κάτι να φάμε σε λίγο. Τι θα έλεγες για μια φριτάτα;»

«Φριτάτα», επανέλαβε. «Πώς είναι αυτό όταν είναι σπιτικό;»

«Ομελέτα, αλλά στολισμένη. Φαντάσου μια ομελέτα σε βραδινή έξοδο».

Γέλασε. «Ωραία».

«Πάω πρώτα να τακτοποιήσω κάτι πράγματα επάνω και μετά θα μαγειρέψω. Μήπως θέλεις στο μεταξύ ένα τουστ για να σε κρατήσει; Ή κάτι άλλο;» Κοίταξα το πρόσωπό του κι αμέσως μετάνιωσα που δεν έκανα την ερώτησή μου πιο απλή. Σε γενικές γραμμές ήταν ακόμη ικανός να παίρνει γρήγορες αποφάσεις, αλλά κάπου κάπου τον έβλεπα να χάνεται σε πιθανές επιλογές και ευχήθηκα να τον είχα απαλλάξει από το μπέρδεμα λέγοντας απλά: «Τουστ, ναι ή όχι;».

«Ίσως», είπε, ελαφρώς συνοφρυωμένος. «Δεν ξέρω, θα περιμένω λίγο».

«Εντάξει, απλώς πες μου».

Έσυρα τις τρεις κούτες στο δωμάτιό μου, που δεν είχε αλλάξει αφότου είχα φύγει από το πατρικό σπίτι εδώ και παραπάνω από δέκα χρόνια και τώρα φαινόταν σαν μουσειακή ρεπλίκα για το πώς ζούσαν οι έφηβες στα μέσα της δεκαετίας του 2000. Τοίχοι σε χρώμα λιλά, φωτογραφικό κολάζ φίλων από το σχολείο στην πόρτα της ντουλάπας και μια σειρά από ξεφτισμένα γκριζαρισμένα βραχιολάκια φεστιβάλ, που η Κάθριν κι εγώ κάναμε συλλογή, κρεμασμένα από τη γωνία του καθρέφτη.

Άπλωσα στο πάτωμα χαρτιά, που τα περισσότερα αφορούσαν ημερομηνίες και πλάνα, όχι αισθήματα ή σχέσεις: ένα μάτσο από σελίδες Filofax για ραντεβού στον οδοντίατρο και ακαδημαϊκά έτη από τα τέλη της δεκαετίας του ενενήντα και άρθρα από παλιές εφημερίδες που πρέπει να είχαν κινήσει το ενδιαφέρον του μπαμπά. Ξεδιάλεξα από τον σωρό με τα άχρηστα μόνο τα γράμματα και τις καρτ ποστάλ: μια φλύαρη καρτ ποστάλ από τον θείο Νικ, τον μακαρίτη τον αδελφό του, γεμάτη πυκνογραμμένα παράπονα για το φαγητό στους Παξούς, που ήταν πολύ λαδερό· μια κάρτα από έναν πρόην μαθητή του μπαμπά, που τον ευχαριστούσε για τη βοήθειά του στην αίτησή του στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και, πιασμένη με συνδετήρα πάνω στην κάρτα, μια φωτογραφία του μαθητή με πλατύ χαμόγελο την ημέρα της αποφοίτησης έξω από το Κολέγιο Μάγκνταλεν. Είχε δίκιο η μαμά, δε χρειάζονταν όλα αυτά τα κειμήλια κοινοτοπίας, αλλά μπορούσα να καταλάβω τη διάθεση του μπαμπά να τα έχει φυλάξει. Είχα κι εγώ φυλαγμένα κουτιά παπουτσιών γεμάτα με εισιτήρια κινηματογράφων από τα πρώτα μου ραντεβού με τον Τζο και με λογαριασμούς νερού και ρεύματος από διαμερίσματα όπου δεν έμενα πια. Ποτέ δεν ήξερα να πω γιατί ήταν σημαντικά, αλλά ήταν – τα αισθανόμουν σαν αποδείξεις ζωής που είχα ζήσει, σε περίπτωση που μπορεί να χρειαζόταν κάποτε να τις δείξω, όπως το δίπλωμα οδήγησης ή το διαβατήριό. Μπορεί ο μπαμπάς να είχε προβλέψει, κατά κάποιον τρόπο, από παλιά, ότι έπρεπε να αποθηκεύει το πέρασμα του χρόνου σε χαρτιά, σελίδες Filofax, γράμματα και καρτ ποστάλ, για την περίπτωση που τα αντίστοιχα αρχεία εντός του ίσως να διαγράφονταν κάποτε.

Αξαφνα, άκουσα τη χαρακτηριστική διαπεραστική στριγκλιά του ανιχνευτή καπνού. Έτρεξα κάτω ακολουθώντας μια μυρωδιά καμένου. Στην κουζίνα είδα τον μπαμπά να στέκεται πάνω από τη φρυγανιέρα, βήχοντας και τραβώντας καρβουνιασμένες διπλωμένες σελίδες της *Observer* από τις σχισμές.

«Μπαμπά!» φώναξα πάνω από το στριγκό αδιάκοπο μπιπ του ανιχνευτή καπνού, κουνώντας τα χέρια μου για να διώξω το νέφος. «Τι κάνεις;»

Με κοίταξε με ένα τίναγμα του κεφαλιού του, σαν να είχε βγει απότομα από όνειρο. Κορδέλες καπνού σηκώνονταν από το καψαλισμένο κομμάτι της διπλωμένης εφημερίδας που κρατούσε στο ένα χέρι του. Κοίταξε τη φρυγανιέρα και ξανά εμένα.

«Δεν ξέρω», είπε.

Την ημέρα που γεννήθηκα, το The Edge of Heaven των Wham! ήταν νούμερο ένα στα τσαρτ. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήταν οικογενειακή παράδοση, κάθε χρόνο εκείνη την ημέρα, αυτό το τραγούδι να παίζει στη διαπασών μόλις ξυπνούσα. [...] Στα τριακοστά δεύτερα γενέθλιά μου, στις 3 Αυγούστου του 2018, βούρτσισα τα δόντια μου και έπλυνα το πρόσωπό μου, ενώ από τα ηχεία στο καθιστικό μου ακουγόταν το The Edge of Heaven. [...] Ένα υπέροχο ξεκίνημα για την πιο παράξενη χρονιά της ζωής μου.

Ευφύεστατο. Η Ντόλι είναι μια φωτισμένη πένα σε ό,τι αφορά την αγάπη, την επιθυμία, τη φιλία και τον συναισθηματικό κόσμο. Πραγματικά το αγάπησα αυτό το βιβλίο.
Μάριαν Κιζ, συγγραφέας

Λαμπρό επίτευγμα: γελούσα με την καρδιά μου και ύστερα από λίγα λεπτά κρατιόμουν για να μη βάλω τα κλάματα. Θύμωσα όταν τελείωσε. Τόσο συγκινητικό, τόσο αστείο, τόσο καλογραμμένο, τόσο εύστοχο.
Στάνλεϊ Τούτσι, ηθοποιός-συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25554